

ønſkeligt, at Paragrafen bliver omredigeret ſaaledes, at der ikke kunde være Plads for mindſte Tvivl om dens Betydning. Det ſynes, at Domſtolene forſtaa Paragrafen ſaaledes, at der er Noget, der hedder „den Kongen ſkyldige Uerbødighed“, at der er et Begreb derom i Straffeloven, og at Krænſeſe deraf medfører Straf eſter Paragrafen, men det har ganſke viſt aldrig været § 90's Mening. Naar man gjennemlæſer, hvad der er gaaet forud for den, Forhandlingerne angaaende dens Vedtagelſe, kan man ikke være i mindſte Tvivl om, at Paragrafen henholder ſig til det almindelige Begreb om Uereformærkelſer ſaaledes, at naar der foreligger Spørgſmaal om Majestaetsformærkelſe, er det Førſte, der maa afgjøres, dette, hvorledes den paagældende Udladelſe maatte bedømmes, naar den var rettet imod Private; det maa afgjøres førſt, om der vilde foreligge en ſtrafbar Injurie eſter Kapitel 21 i Straffeloven. Førſt naar det er afgjort, at det ogſaa vilde være krænſende for den private Mand's Uere, førſt da kan der være Tale om at anvende den ſtrengere Straf eſter § 90. Det er Noget, hvorom der ikke kan være den allerſjærneſte Tvivl, men det ſynes, ſom ſagt, at Domſtolene ere komne ind paa en anden Fortolkning af Paragrafen. Den Artikel i „Social-Demokraten“, ſom har givet Anledning til det foreliggende Andragende, er ſaaledes, naar den læſes i ſin Sammenhæng, at det ikke er forſtaaeligt, at man kunde anvende § 90 paa den, med mindre man netop gaar ud fra, at § 90 ſtraffer i al Almindelighed Angreb paa den Kongen ſkyldige Uerbødighed ſaaledes, at uerbødige Udtalelſer om Kongen ſkulde være ſtrafbare. Førſt fra det Udgangspunkt kan man forſtaa Dommen. Den nævnte Artikel fremkom i Anledning af Kongens Svar iſſor Joraaar paa Adreſſerne fra dette og det andet Thing, alſaa Svar, ſom bleve afgivne under det almindelige miniſterielle Anſvar. I den Anledning bragte ſaa „Social-Demokraten“ en Artikel, ſom forøvrigt mindre var rettet imod Høre end imod Venſtre; Overſkriften „Behjend, hvis I tør“, refererer ſig ikke til Høre, men til Venſtre. Det var en Artikel, ſom, naar jeg ſkal udtale mig om den, var lidet tiltalende baade i Form og Indhold. Den røbede ikke nogen ſerlig politiſk Indſigt, navnlig forekommer det mig at være et Vidneſbyrd om en ganſke eiendommelig Opfattelſe af det konſtitutionelle Kongedømme, at forundres over eller at ſkrive, at det „hviler paa den Løgn“, at Kongen ſtaar over Partiernes. Thi er der Noget, ſom maa ſynes afgjort, ſaa er det dette, at i et indſkrænket

monarkiſt Kongedømme ſtaar Kongen ſlet ikke over Partiernes og ſkal ikke ſtaa over Partiernes. Politiſt ſet dækkes han til enhver given Tid af det Miniſteriums Politik, ſom er ved Magten, ſaaledes at Kongen er Høremand, naar han har et Høreminiſterium, og Venſtremand, naar han har en Venſtregjering. Det, ſom er det Eiendommelige ved Kongemagten's Stilling, er kun dette, at det hører til dens regelmæssige Funktioner at ſtiffe Politik ſaaledes, at hvad der for os Andre ikke vilde være nogen Uere, at ſtiffe Politik for tidt, kun hører til Kongemagten's regelmæssige Funktioner. Men hvad Kongen forøvrigt mener om Politik er Noget, der ikke vedkommer Offentligheden; det ligger fuldſtændig udenfor al offentlig Debat. Alſaa, Artiklen i „Social-Demokraten“ hviler eſter min Opfattelſe paa en urigtig Betragtning af det konſtitutionelle Kongedømme, den Kritik, den indeholdt af Kongedømmet, var uholdbar. Men ſelv om Kritiken var nok ſaa urigtig, nok ſaa ſkarp, er det jo givet, at det konſtitutionelle Kongedømme ikke ſtaar hævet over Kritik, og at det ikke er ſtrafbart nok ſaa ſkarpt at angribe det, ſaa at Artiklen alſaa fra det Synspunkt ſaldt fuldſtændig udenfor Straffeloven. Saaledes have Domſtolene ikke opfattet Artiklen, Domſtolene have opfattet dette Udtryk, at Kongen ikke ſtaar over Partiernes, ſom et Angreb paa Kongen perſonlig. Kriminalretten gav ikke anden Begrundelſe end den, at Artiklen indeholdt en Krænſelſe af den Kongen ſkyldige Uerbødighed; den gik alſaa ud fra, at der kriminaliter er Noget, der hedder „den Kongen ſkyldige Uerbødighed“, og at man ſtraffes, naar man er uerbødige. Men ſelv alſaa fra det Synspunkt, at Artiklen virkelig ſkulde gaa ud paa en Artikel af Kongen perſonlig, at den ſkulde ville ſige, at Kongen perſonlig ikke ſtaar over Partiernes, er det ubegribeligt, ſynes det mig, at ſatte, at det kan være ſtrafbart, naar man læſer § 90 paa den Maade, hvorpaa ſ'en bør læſes. At Kongen perſonlig ſympathiferer mere med den ene end den anden Retning i Politiken, hvorledes kan nemlig en Yttring i ſaa Henſeende, ſelv om det ikke er taktfuldt at udtale det, blive en ſtrafbar Injurie? Hvis det var en ſtrafbar Injurie, vilde en Mængde Menneſker her i Landet, og navnlig paa den miniſterielle Side, have gjort ſig ſkyldig i Overtrædelſe af § 90; thi der er jo en velkjendt Sag, at det er navnlig mellem Rigsdagsſamlingerne ikke gaar mange Dage, uden at man hører Forſikringer om, at Kongen er med Høre og alſaa ikke ſtaar over Partiernes. Nei, man kan kun forklare ſig de aſſagte Domme,